

הפקה

מישפחתית

חוזרת

קוקו? סרפאן?

צביה כהן
במרצדס

ככלי התחבורה שצינתי לעיל. הן הגיעו מקיבוץ מרוחק או מישוב קטן, אי-שם בפאתי הנגב או הגליל. רחל אירחה את החברות ללינה בכיתה, וכדי שלא לגרום לה עודף טירדה, היו מביאות סדין בנרתיקן. כשי היו מביאות מפירות העונה או צינצנת רבש. כמתנות לא נהגו להביא או אסתי לאודה או נינה ריצ'י, אלא ממלאכת-כפיהן, כגון עכורות-סריגה או חולצה רוסית רקומה לתפארת. אלו מבין החברות שלא הצטיינו במלאכת-יד הצטיינו בכתיבת שירה, ונהגו לכבד זו את זו כשיר שכתבו אחרי יום-עבודה מפרך. גם כן פועלות!

על הכל אני מוחלת, על הפרחים שלא שלחתם, על מכתבי-ההערצה שלא קיבלתי, על הפרסים שבהם לא זכיתי, על הזמנות למסיבות שלא הגיעו ליעד הנכון, ועל ראשים שלא סובכו לעברי בכניסותי הרמאטיות. על דבר אחר לא אמחל לעולם: על ההזמנה שלא נשלחה, ועל שנמנע ממני לקחת חלק באירוע המרכזי — ערב מלאות 50 שנה לדבר הפועלת. **יקותיאל סרפאן** העמיד לרשות הפועלות בהנהגה את האולם במלון דן בתל-אביב, והנערות הסירו את בגדי-העבודה, שטפו את הבוץ מידיהן המיובלות, אספו את שערן בגומיה או קלעו אותן בצמה עבה, המשתפלת עד לאחוריהן, והתחילו לנהור מכל קצווי הארץ, מי על עגלה רתומה לפרדה, מי ברגל קלה, ומי במשאית-החלב, ליד הנהג מהמשק, כולן הגיעו והכינסו נפתח, נוהל ונחתם, בצפיה ל-50 שנים נוספות, פוריות וגדושות-הישגים לביטאונן הנושא עתה שם חדש — ירחון נעמות. **צביה כהן**, העורכת הנוכחית, הגיעה במרצדס, שנתי-יוצור, 1984, של בעלה, מנכל **איי-בי-אם** בישראל ונשיא הסניף הישראלי והאירופי של החברה, שהוא גם נשיא לישכת-המיסחר האמריקאית-ישראלית. כל היתר הגיעו כעגלות דומות, אם כי אולי לא כל-כך יקרות. **לאה רביץ** הרגימה בגדי-עבודה של **ג'די מליין**, למשל, וחברותיה לא פיגרו אחריה. **ריטה גור** הסימפאטית בבגדי-שרה מוסווים כאלגנטיות, וכמוה **תמר אשל**, שהיטיבה להסתיר את הלבוש הצנוע — לא ייאמן!

אותה מירה של הזדהות עם הפרולטריון הפגינו יחד הפועלות, **מאשה לובלסקי** או **רותי שרון**, למשל, הדוברת של נעמת ואשתו לשעבר של **אלדר שרון** הארכיטקט. שתיהן לא יכלו להסתיר — למרות שניסו — את סימני העבודה בג'הירק או הרפת-מידיהן.

היו, כמוכן, פועלות-תעשייה, אירגון עובדי-המחט עם **מתילדה גז** בראשו. **ברמלה סרס**, אשתו של הקבלן **גיגי סרס** וגיסתו של **שימון**, ייצגה את עובדות-הבניין, ו**שריקה הרמלין**, רעייתו של ראש השב"כ לשעבר ושגריר ישראל באיראן וברוס-אפריקה, ייצגה את עובדות-המרינה ואולי את פועלות תעשיית-המוזון.

מדווחים לי שעסקו באותו ערב בנוסטלגיה, ובין השאר הזכירו האמהות המייסדות ומעלליהן, קשה להאמין איהו חברות פרימיטיביות היו במערכת של העיתון עם היווסדו. בתחילה ערכה את הירחון **רחל שזה**, וזו ליקטה מבין הפועלות בארץ, כאותם הימים. סיפורים על חוויות העבודה שלהן, על רוח החלוציות המפעמת בהן, סיפורי האהבה שלהן וכדומה. את כל אלה ליקטה והדפיסה בספר, שתירגומו האנגלי מהווה מעין תנ"ך לתנועת הפמיניסטיות בארצות-הברית. כשנאספו חברות-המערכת לשיבות שלהן, הגיעו מכל רחבי הארץ.

אמנון ברנזון
ביקור בקיבוץ

עתה ברחבי הארץ, תוך תיקווה להוציא אותה אל מחוץ לגבולותינו, אם תצלית.

כשבחנון שזה לא מכבר בניו-יורק, והשאר כאן את אשתו **רונית** וילדיה, המתינה לו זו כימעט עד בוש — והרגש על כימעט, שכן בסופו של דבר צמחה ידירות אמיצה מאוד בינה ובין אחד מגבריה הסימפאטיים של ישראל.

כאשר סוף-סוף חזר לכור-מחצבתו, וניסה לחדש את חיינו-שואיו במקום שהפסיק, מצא את מיוזרותיו בחוץ, ונאלץ לחפש מגורים חליפיים. כדי להעביר את הזמן, ולתנות את מר גורלו, קשר קשר אמיץ וחם עם שחקנית וזמרת מתחילה העונה לשם **רונית אוסיר**.

כשהחלו להכין את ההפקה של ברייק-דנס. גמרו ויסקה עם קיבוץ כפר-בלום על שימוש במיתקני התיאטרון החדש שנבנה שם, ואירוח המשתתפים וכל הצוות על-ידי הקיבוץ בתקופת החכנה של המופע, שמועות על הצלחה הצפויה החלו מתגנבות מבעד לגדרות הקיבוץ, והתגלגלו איכשהו לעיר הגדולה בדרום.

וכאן מתחילה ההפקה החזרת. רונית עם הילדים הגיעו לסביבה, והסתובבו שם בעת החזרות, ובחוגי המפיקים מדברים על חידוש ההפקה הישנה אמנון-את-רונית.

ה" ברורה (חרפק)

אותו האף, אותו הפרצוף, אותן השערות, במקום סטרייטנדר — **חרפק**, ובמקום ברברה — **שיפרה**. זה כל ההבדל. אה, חוץ מזה אומרים לה שהיא גם יותר יפה מסטרייטנדר, אבל זה באמת לא חשוב.

היא בת 41. צעירה כשנה מההיא, גרושה

שיפרה חרפק
במקום

כמוה, לההיא יש ילד, לה עוד אין. שתיהן שרות יפה, אך לההיא משלמים עבור קולה. לה עוד לא. אולי יגיע יום... בהילטון, באחד-באפרייל, רצו למתות את

במסלול הירוק

יש הרבה סיבות לקפוז לחו"ל: אפשר לנסוע לקניות, אפשר לנסוע רחוק כדי להסתיר רומן שצריך להישאר דיסקרטי.

יש עוד סיבה, שעליה בכלל לא חשבתם. בארץ יש כמה עשרות אנשים, שרבים מאוד ידועים לכולנו, השומרים על הגרין-קארד (הכרטיס הירוק) האמריקאי, המאפשר להם לעבוד בארצות-הברית.

לאחרונה חזרה לארץ **רסנה נוי**, שנסעה, בין השאר, לארצות-הברית כדי לחדש את הזכויות שלה.

אני מכירה כמה בחורות שצריכות לעבוד. אבל תהרגו אותי, אני לא מבניה מה צריכה גרושתו של הארכיטקט **יורם רסקין**, ובתה של **אנטה** ממישפחת **ליברוביץ'** לחשוב על עבודה.

ההיא ולהביא את זו, לבושה כמוה, ועם כל הפיצ'וקס, כולל שני גורילות א"א. אך בסוף התחרטו, אולי לשניה אין חושי-הזמור, ותיפגע. במקור היא חיפאית, או מה, אבל עכשיו היא גרה בתל-אביב. פעם עבדה במישרד-נסיעות, היום היא מזכירה במישרד-הנרסים. את הרמיון לההיא גילה הציבור כשהלכה לראות כוכב נולד. הקהל התקהל סביבה כשנגמר הסרט. מאז היא הולכת לכל סרטיה. מה עורז אה, לההיא שיבעה בתים, ולה רק דירה אחת. מה היא רוצה יותר מכל? להיפגש עם ההיא. בעצם, למה לא?

רסנה נוי
לעבודה